

1. Батько

Мальва йшла не озираючись. Стримувала шалене бажання побігти. Бо знала: зараз не можна, поки за нею стежать пильні очі Птахи. От і вдавала впевненість, зрештою, коли на тебе дивляться зі спини, — це не надто важко зробити. Ох, якась частинка її сподівалася, що Птаха покличе назад, і Мальва не втримається, зупиниться та поверне. Бо невідомість лякала, бо невідомість чатувала попереду. Так легко піддатися спокусі, так легко відпустити себе, тим паче, коли ніхто не зупиняє. Жодного спротиву від тих, хто тебе любить і журиться тобою. Якби Птаха заперечувала, забороняла, сварила, лаяла, то, либонь, Мальва для годиться і пообурювалася б, проте все ж послухалася «здорового глузду старших та мудріших» й не пішла б до темних, а пізніше десь глибоко в собі ще й подякувала за те, що за неї прийняли достобіса мудре рішення. Мала б тоді гарне прикриття для власних невдач. Можна було посилатися на те, що не відпустили до татка рідненького-золотенького, а у дитинки гени паскудні, вік перехідний, чого ж ви хочете? Але Птаха — не всі. Особлива, довершена, вона бачить наперед, знає, як і кому для нього ж краще. Просто чудово моделювала ситуації. Це одкровення постійно драгувало. Хіба можна таку ошукати?! Он, Стрибог примірявся, тепер до скону віку мордуватиметься. І тому Мальва, не озираючись, начебто впевнено йшла далі, набираючи темп. І знову ледве не бігла. Стежка круто повела вправо, тоді стрімко вниз.

Хух. Тепер можна перевести подих. Стишила ходу, роззирнулася. Птахи вже не видно, хоча чомусь була впевнена: жінка й досі стоїть, чекає. А раптом учениця повернеться?

Уже ні. Поки що ні.

Йшла добре второваною стежиною. Видно, що нею частенько мандрували люди. Скільки пар ніг тут товклося, а все ж де-не-де проступала трава. Попри те, що бита-перобита, втоптана, вона вперто спиналася на свої тоненькі ніжки та пнулася вгору. Її притовкували, а вона піднімалася і тягнулася до неба. Мальва присіла, погладила рукою прибиті до землі, ледь живі, стеблини. Згадалася притча, яку їй розповідала Птаха.

...Прийшов до вчителя учень і каже: «Учителю! Що б ти сказав, якби дізнався про моє падіння?» Вчитель відповів: «Підводься!»

— А якщо я ще раз впаду, то як тоді бути?

— Знову підводься та йди!

— Підводься? Дивно, скільки ж разів я маю падати, щоб ти дав мені іншу пораду?

Мудрий учитель посміхнувся та відповів:

— Падай та підводься, допоки живий. Бо ж ті, хто впав та не підвівся, — мертві!

Напевне, тим учителем для Птахи був Посолонь, утім Мальва не стала про це розпитувати. Навіщо? То могла бути навіть сама Птаха. Кожний має шанс підвестися ще раз. Навіть Стрибог, її батько, тобто біологічний батько.

Ще раз ніжно провела рукою по стеблинках трави. Прошепотіла:

— Підводься, травичко! Підводься!

Бабуся Горпина називала траву стовпами неба. Дівчина задержала голову. Небо голубе-голубе, жодної хмаринки на ньому. «Високе могутнє небо, яке тримає на собі слабка зелена трава», — подумалося. Тю, що за філософія вирує в твоїй голові, дівко? Таки нахапалася від Птахи сонячної блажі. Так, небо було порожнє, без хмар та без сонця. Сонце залишалося десь там, де й Птаха, — позаду. Вдивлялася вниз, куди вела стежка. У долині вже немає сонця, там незатишно. Вечо-

ріло. Здавалося, що зі світу разом зі світлом почала витікати й радість, натомість заповзала темрява. До того ж десь там унизу на неї чекав посланець тієї темряви.

І від думок, і від невідомості робилося незатишно. Це перед Птахою вона хотіла здаватися дуже дорослою, впевненою та оптимістично налаштованою, а насправді їй аж тепло всередині.

Тоді на могилі мами вона сказала собі, що таки мусить за-пізнати свого батька, розібратися в усьому сама. І хто ж він такий насправді — божевільний вбивця, підступний звабник? А чи вміє бути ніжним та добрим? Чи любити вміє? Чи любив він по-справжньому бодай когось? Не збочено, як хтивий власник, якому можна все, а приватній власності — нічого. Згадала слова Остапа, доброго світлого, чесного. Він заступався за Стрибога, чи не єдиний в Яворороті виправдував його: «Він зовсім-зовсім непоганий, Мальвочко. Він і далі кохає Птаху. Не вірю, дівчинко, що історія цих двох уже закінчена. Стриб, як і ти, досі на роздоріжжі. Може, допомагаючи собі, ти допоможеш і йому». Так, її Остапко думає по-іншому. А Птаха? Мовчить, але... Вона досі кохає, бо не з тих, що легко перестають любити, а може, й ніколи не перестають. Так, навіть вона хоче дати Стрибогу шанс, посилаючи до нього доньку.

А вона, його донька? Так, донька! І вона спробує, дуже спробує. Допомогти і батькові, і собі, і Птасі. Зрештою, згідно з тими ідіотськими правилами та домовленостями між протилежними сторонами, мусила познайомитися і з темними безсмертними та їх світами, не лишень із батьком, на жаль.

Темні наполягали. Звісно, темні ще й як наполягали: вона ж за спадковим покликом крові — темна. Чи відчувала себе темною? Коли дивилася, як Стрибог огортав себе лють у її спальні, перед тим як вдарити Птаху, не просто боялася: бачила більше, аніж хотілося, — чорноту в його голові, руках, серці. Ох, Птахо, Птахо, чи ти зараз чиниш

правильно? Можна ж хоч раз щось утнути не за приписами?

Стрибог. Батько... Так, її біологічний татко, чи фіг його зна, як називають це безсмертні, ну, коли батько геть чисто не займається вихованням дитини і навіть не знає про неї. Блін, батько. Чорні бездонні очі, темна сила та безжальна ненависть. Іншого Стрибога вона не знала. Птаха навіть лютувала по-іншому: світле проміння від голови розходилося на всі боки, правда, надто вже яскраве, таке й осліпити може... А Стрибогова лють? Ох! Чорнота закутувала чоловіка в безвихідь, виростаючи не тільки новою шкірою на ньому, а заповнюючи йому душу й серце. Чи такий вміє любити? — запитувала себе вкотре. Але ж він її батько, батько... Дуже хотіла вірити, що вміє.

Думки в голові переплуталися, заледве давала їм лад. З-за куща глоду вигулькнула кремезна постать чоловіка. Мальва стишила ходу.

Та з'ява не здивувала і не налякала, бо вона чекала, вона готова.

Високий, широкоплечий, світло-русявий, на шиї — знак. Його Птаха називала Сваргою смерті. Знак зловісно прикривав сонну артерію на шиї і трішки вібрував, наче сам по собі був живим. Чорні очі чоловіка дивилися сумно і трохи злякано. Хоча останнє, напевне, домалювала Мальвина уява. Бо... Чи може боятися той, хто нічого та нікого не боїться?

Стрибог — великий темний безсмертний, коханий її матері, доньки цар-матері Вітри. Верха власним життям заплатила за народження його дитини. Стрибог — чоловік Птахи. Останнє найбільше тішило. Так, чоловік Птахи, тільки Птахи. Мальві подобалося про нього так думати. Авжеж, чи могла міркувати по-іншому дочка та онука сарматки? Завжди вибирає жінка — відома всім аксіома, яка не потребує доведення. Навіть вона у свої сімнадцять знає про це, і на-

пучування бабусі Вітри тут ні до чого. Але Стрибог досі з цим не змирився. І дарма. Бо коли тебе вибирає така жінка, як Птаха, то назавжди. І можеш піти від неї до іншої тільки мертвим.

Стрибог чекав, стриманий та серйозний.

Мальва з викликом мовчала й відкрито розглядала його, вперто не починаючи першою розмову. Стрибог, очевидно, не чекав такої реакції, тож ніяково закліпав очима. «Ото вже, сміливець! Так можна і до кінця світу стояти, витрішки продаючи», — подумалося дівчині. Несподівано для себе, це вже точно — з ким поведешся, від того й наберешся, Мальва підняла вгору руки долонями до неба і голосно промовила, щоб Стрибог таки добре розчув, звичне у світі світлих вітання:

— Йменням Сварожого кола вітаю тебе, піднімаючи вгору руки.

Дивно, але їй майже відразу за усіма правилами відповіли. Стрибог схрестив на грудях руки, вклонився в пояс та прорік:

— Хай оберігає й тебе коло Свароже, дочко моя Мальво!

Мальва опустила руки, але не очі. Вона їх з чоловіка не спускала.

— Я твій батько, Мальво! — нарешті розігнув спину, опустив руки і майже урочисто заговорив. Говорив спокійно, несподівано тихо і зовсім-зовсім не грізно.

Здавалося, від того вивертня зі словами-стрілами замість м'якої вимови, який ледве не вкатрупив Птаху, не залишилося і півсліду.

— Я твій справжній батько, Мальво, — повторив ще раз, схоже, йому подобалося цим смакувати. — Обставини склалися так, що я нещодавно дізнався про твоє існування. На жаль, дитино, дехто повівся негоже, приховуючи від мене і від Темного світу правду про твоє народження. Але, волею писаних та неписаних законів, ти повинна знати, що по